

cine refuză adevărul spus de cugetarea smerită - se aseamănă slugii care L-a pălmuit pe Hristos. Episodul se află în Evanghelia după Ioan: în timpul procesului din curtea arhiereului, când Mântuitorul răspunde cu demnitate, o slugă îl pălmuește, acuzându-L că vorbește necuviincios față de mai-marele preoților. E un gest de violență instituțională, al puterii care nu suportă să fie chestionată, fie și politicos, de cel pe care se crede îndreptățită să-l judece.

Paralela e radicală. Marcu Ascetul spune, fără nici un fel de menajamente, că împotrivirea față de adevăr e la fel cu lovirea lui Hristos. Cum se justifică o asemenea echivalență? Cred că prin faptul că adevărul spus de cugetarea smerită vine, în ultimă instanță, de la Dumnezeu. Cel smerit nu are în mod necesar acces la o cunoaștere superioară, dar smerenia e exact locul unde harul își poate face lucrarea fără rezistența egoului.

Există în acest cuvânt și o lecție despre felul în care primim

observațiile și corecțiile. Cei mai mulți dintre noi reacționăm la o observație nedorită exact ca sluga din curte. Reacționăm emoțional, îi disprețuim pe cei care ne atrag atenția, suntem deranjați de ton, etc. Mândria noastră are întotdeauna un motiv pentru care adevărul primit din afară să fie respins fără să fie cu adevărat examinat.

Marcu Ascetul nu cere, în acest cuvânt, să credem orbește pe orice om care se pretinde smerit. Cere ceva mai dificil: să recunoaștem semnele cugetării smerite - lipsa nevoii de a se justifica, simplitatea expresiei, absența agresivității - și să fim atenți la reacția noastră instinctivă de respingere atunci când adevărul acela ne incomodează. Pentru că, la fel cum sluga din curtea arhiereului credea sincer că apără dreptatea și cinstea, mândria noastră ne poate convinge mereu că suntem îndreptățiți să respingem ceea ce, în realitate, doar ne deranjează.

Sursa: ziarullumina.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 29 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții Apostoli Petru și Pavel
Marți 30 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 4 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 5 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 10, 1-10; Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1; glas 4, voscr. 5 → Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul dinlăuntrul nostru,
pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”

– Părintele Emilian Simonopetritul

Nr. 609 / 28 iunie 2026

SFÂNTA OLIMPIADA TÂNASE, CHIPUL PLIN DE LUMINĂ AL UNEI MAME PILDUITOARE

În actul păstrat de la Primăria din Fărcașa din anul 1880, Olimpiada apare ca fiică a lui Grigore Asaftei și a Sultanei, tatăl în vârstă de 42 de ani și mama de 36 de ani, având ca martori pe Petrea I. Alupului și Petrea Vasile Airinei, locuitori ai satului. Deși Părintele Petroniu nu insistă asupra multor detalii biografice, aflăm că a trăit aproape 87 de ani, dintre care 39 în căsnicie și 25 în văduvie.

S-a născut la 8 septembrie 1880, în ziua Nașterii Maicii Domnului, iar documentul de stare civilă consemnează și ora venirii sale pe lume: ora 10 dimineața, chiar în timpul Sfintei Liturghii, ca un semn discret al binecuvântării ce avea să-i însoțească viața. S-a căsătorit la 23 de ani, în ianuarie 1903, și a trecut la cele veșnice în dimineața zilei de 4 iulie 1967.

SFÂNTA
OLIMPIADA

1880-1967

Soțul ei, Ion, tatăl Sfântului Petroniu, născut în anul 1873, a murit la 1 august 1942, răpus de pelagră, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Fusesse mobilizat, aflându-se undeva în preajma Iașiului. Avea atunci 70 de ani.

Chemarea lui la o asemenea vârstă vorbește, pe de o parte, despre devotamentul oamenilor de atunci față de țară, iar pe de altă parte, despre lipsurile și nevoia acută de personal în vremuri de restriște. După moartea soțului, Olimpiada a mai viețuit încă 25 de ani ca văduvă, purtându-și crucea cu răbdare și nădejde.

Părintele Petroniu ne lasă o mărturie onestă despre credința mamei sale, adâncă și statornică. Ținea sărbătorile cu mare evlavie, avea grijă cu deosebire de respectarea posturilor și de pomenirile celor adormiți.

Milostivirea ei era neobosită: ducea celor necăjiți, rudeniilor sau oamenilor bolnavi câte un blid cu lapte, o cofă de apă, o mângâiere simplă și tăcută. Nu gătea niciodată în zilele de sărbătoare, pregătind totul dinainte, până la sunetul clopotului care vestea duminica sau praznicul ce urma.

Copiii erau duși cu toții la biserică, iar la plecarea de acasă își cereau iertare unii altora, cu acele cuvinte simple și adânci: „Iertați!” – „Dumnezeu să vă ierte!”.

Era pricepută la toate: torcea și țesea, făcea îmbrăcăminte pentru cei ai casei – cămăși, sumane, opinci -, așternuturi și covoare. Se descurca la gospodărie și la lucrul ogorului, iar

pe cei opt copii i-a crescut cu o grijă atentă și plină de iubire.

În sat, Olimpia, sau Moșica Anica, era cunoscută și prețuită pentru ajutorul dat femeilor la naștere. Nu doar priceperea o recomanda în astfel de momente, ci mai ales bunătatea și disponibilitatea ei sufletească, care aduceau liniște și încredere.

Părintele Petroniu își amintește și de anii grei de după Decretul nr. 410 din 1959, când a fost scos din mănăstire. Retras pe proprietatea unei surori bine-voitoare și credincioase, a venit pentru o vreme la casa părintească, ca să re trăiască rânduilele copilăriei. Atunci a mers la o rudenie, Marioara lui Gavrile, bolnavă la pat, și i-a dus ciorapi noi, cusuți de mama sa, semn al unei iubiri care nu obosea niciodată să slujească.

În toate zilele dinaintea Învierii, ochii Olimpiadei erau adesea înlăcrimați, cugetând la cât a pățimit Domnul pentru noi și pentru mântuirea noastră. Astfel se conturează chipul ei: o mamă blândă și harnică, o femeie credincioasă și milostivă, o inimă care a ars în taină pentru Dumnezeu și pentru cei din jur, lăsând în urmă o lumină care nu se stinge.

Deși ajunsese, în ultima parte a vieții, la bătrânețe și la multă suferință trupească, Sfânta Olimpiada nu se despărțea de Sfânta Biserică decât atunci când ne-putința o obliga să rămână în preajma casei în care locuia. În toți anii în care i-a fost cu putință, pașii ei au urmat drumul bine cunoscut spre

biserică, iar inima i-a rămas neconținut ancorată în rânduiala liturgică a satului.

Cunoștea multe din viețile sfinților, rostea Crezul cu statornicie, știa pasaje întregi din Sfânta Evanghelie și din Psalmi, rugăciuni și tropare, cele mai multe deprinse prin ascultare și frecventare constantă a Bisericii. Rugăciunea îi era respirație lăuntrică. Se ruga mult și adânc, iar copiii o surprindeau adeseori, deși ea se ferea cu delicatețe să fie văzută de cineva, păstrând taina convorbirii sale cu Dumnezeu.

Cu rânduială și înțelepciune, își pregătise din vreme toate cele necesare pentru înmormântare, ca și cum ar fi dorit să lase în urmă liniște, nu povară. Cu puțin timp înainte de mutarea sa, i-a spus Glicheriei, fiica ce i-a stat alături în ceasurile din urmă: „Să-l chemi pe părintele Ionică să mă spovedească”, semn că sufletul ei se pregătea conștient și împăcat pentru întâlnirea cea mare. Iar cu puțin înainte de despărțirea de această lume, a văzut venind pe cărare trei femei îmbrăcate în alb. Fiica, mirată, s-a uitat pe fereastră și i-a spus că nu vede pe nimeni. „Lasă”, i-a răspuns ea cu liniște, „au treabă cu mine”.

După ce s-a împărtășit, n-a mai gustat nimic, primind doar apă de la izvor. În noaptea dinaintea plecării sufletului din trup, s-a rugat neîncetat, în șoaptă, ca și cum fiecare cuvânt ar fi fost o ultimă ofrandă adusă lui Dumnezeu.

Sursa: **basilica.ro**

PĂRINTELE PAUL SILADI

ADEVĂRUL PĂLMUIT

Sfântul Marcu Ascetul scrie în capetele despre legea duhovnicească: „Gura celui smerit în cugetare grăiește adevărul; iar cel ce i se împotrivese se aseamănă cu sluga aceea care a palmuit peste obraz pe Domnul.”

Construcția acestei reflecții este în două trepte, și merită privită cu atenție fiecare dintre ele. La început avem ceva ce pare a fi o simplă judecată morală: cel smerit spune adevărul. Dar formularea „smerita cugetare” este o stare a minții, o configurație lăuntrică a felului în care gândești despre tine și despre lume. Smerita cugetare respectă adevărul, nu îl manipulează, i se supune și îl rostește cu naturalețe, pentru că nu are de ce să distorsioneze realitatea. Mândria, dimpotrivă, are nevoie permanentă de o versiune editată a lumii, în care eul să apară mai mult decât este. Minciuna și (auto)amăgirea sunt, în fond, produse secundare ale trufiei: ca să te crezi mai mult decât ești, trebuie să rescii constant faptele. Smerenia, eliberată de această nevoie, poate privi lucrurile așa cum sunt și le poate numi fără să le fardeze. Cugetarea smerită grăiește adevărul pentru că îl poate suporta și, de aceea, nu mai are interesul de a minți.

A doua treaptă a cuvântului lui Marcu Ascetul este zguduitoare. Cine se împotrivese celui smerit - adică